

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 1. srpna 2017 v trestní věci obžalované V[REDAKCE], s.r.o., se sídlem v Plzni, IČ [REDAKCE], *t a k t o* :

K odvolání obžalované V[REDAKCE], s.r.o., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE] Plzeň se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního řádu **z r u š u j e** rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 21.4.2017 č. j. 4 T 37/2017-127 a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **v r a c í** okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu **znovu** projednal a rozhodl.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná V[REDAKCE], s.r.o., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE] Plzeň, uznána vinnou, že ze strany daňového subjektu V[REDAKCE], s.r.o., IČ [REDAKCE], zastoupeného statutárním orgánem T[REDAKCE] T[REDAKCE] D[REDAKCE], nar. [REDAKCE], nebylo úmyslně podáno daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, a to ani v náhradní lhůtě, která mu byla správcem daně stanovena ve výzvě k podání tohoto přiznání, rovněž nebylo doloženo vyhotovení řádné účetní závěrky za rok 2013, ačkoliv v uvedeném roce společnost prokazatelně vykonávala podnikatelskou činnost, což je deklarováno daňovými přiznáními k DPH podanými za leden až březen roku 2013, a dále výpisem bankovního účtu č. [REDAKCE] vedeného pro obviněnou společnost, na němž probíhaly kreditní a debetní operace v částce přesahující 28 miliónů korun českých, kdy tímto jednáním došlo k zatajení jiných dokladů sloužících k přehledu o stavu hospodaření a majetku dle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, konkrétně daňový subjekt zatajil účetní závěrku za rok 2013, která je nedílnou součástí daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2013, přičemž tato nebyla zároveň publikována ve Sbírce listin obchodního rejstříku, čímž nebyly zaevidovány veškeré příjmy a výdaje v účetních zápisech, a zároveň tak bylo ohroženo včasné a řádné vyměření daňové povinnosti vůči Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj, IČ 72080043, Územní pracoviště v Plzni, nám. Českých bratří 8, 306 16 Plzeň, v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., v platném znění, daňový řád, neboť daň je v tomto případě správcem daně stanovena vždy se zpožděním a pouze za těch pomůcek, které se podaří správci daně obstarat, kdy uvedený přečin byl ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, spáchán statutárním orgánem jménem společnosti v rámci její činnosti a současně jí lze tento přečin přičítat ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.

Nalézací soud posoudil skutek přičitatelný výše uvedené obchodní společnosti jako přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku a za to společnost s ručením omezeným V[REDAKCE] odsoudil podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 16 odst. 1 zákona č. 418/2001 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k trestu zrušení právnické osoby.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná společnost prostřednictvím svého opatrovníka včasné a řádně odůvodněné odvolání. Nesouhlasí se skutkovými a právními závěry soudu prvního stupně. Domáhá se zrušení podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) a e) trestního řádu.

Za zcela zásadní nedostatek odvolatelka považuje to, že soud prvního stupně se v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevypořádal s námitkami obžalované, které vznesla již v rámci přípravného řízení a dále opakovaně v hlavním líčení. Obžalovaná společnost namítala, že se policejní orgán při zahájení trestního stíhání nikterak nevypořádal s otázkou formy zavinění a s touto námitkou se nikterak nevypořádal ani soud prvního stupně při dokazování v hlavním líčení. Nalézací soud v napadeném rozsudku pouze konstatuje, že je přesvědčen, že se ze strany obžalované a osob na ní podílejících jednalo o čin plánovaný, a tedy úmyslný. Toto své „přesvědčení“ přitom soud prvního stupně opírá o převod obžalované, ke kterému došlo na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 9.4.2013 uzavřené mezi Š██████ M██████ a T██████ T██████ D██████ a po kterém obžalovaná prakticky přestala vykonávat jakoukoliv činnost. Odvolatelka však zdůrazňuje, že soud prvního stupně se v rámci dokazování v hlavním líčení okolnostem převodu obžalované vůbec nezabýval a za účelem jejich zjištění neprovedl žádný důkaz.

Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku dále konstatuje, že po převodu společnosti nebyly plněny zákonné povinnosti, přičemž z tohoto zjištění dovozuje, že muselo jít o záměr, nikoliv o nedbalost. Z tohoto je podle obhajoby zcela patrné, že soud prvního stupně z objektivně zjištěné skutečnosti dovozuje automaticky naplnění též znaků subjektivní stránky, aniž by za tímto účelem učinil jakákoliv další zjištění. Takový postup je podle odvolatelky zcela v rozporu se zákonem.

Soud prvního stupně se měl v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vypořádat s tím, jakým způsobem dospěl k závěru o úmyslné formě zavinění i presumovaného jednání. Jelikož se jedná o trestní stíhání právnické osoby, měl se soud prvního stupně vypořádat s tím, jakým způsobem dovedl takovou formu zavinění u fyzické osoby, jejíž jednání je podle soudu prvního stupně této právnické osobě přičitatelné. Pokud okresní soud v napadeném rozsudku uvádí, že presumované jednání spáchal jednatel jakožto statutární orgán trestně stíhané právnické osoby, měl se soud důsledně vypořádat s tím, do jaké míry a zda vůbec byly u této konkrétní osoby jednotlivé znaky skutkové podstaty trestného činu naplněny, a to včetně vyžadované formy zavinění. Za tímto účelem měl soud prvního stupně v rámci hlavního líčení provést potřebné důkazy tak, aby bylo zjištěno, zda a jakým způsobem tato konkrétní soudem označená osoba jednala. Žádné takové důkazy však provedeny nebyly.

Podle odvolání je zřejmé, že soud prvního stupně nahradil výrazné mezery ve skutkových zjištěních vlastní úvahou a závěr soudu prvního stupně o úmyslném zavinění se tak opírá pouze o neopodstatněné domněnky; takovýto postup odporuje základním zásadám trestního řízení, zejména pak zásadě zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu.

Obžalovaná v této souvislosti znovu zdůrazňuje, že skutková podstata přečinu zkruslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního zákoníku vyžaduje podle ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku úmyslnou formu zavinění. Je tedy zřejmé, že řádné objasnění formy zavinění představuje základní předpoklad trestnosti presumovaného jednání, což platí tím spíše, je-li v tomto spatřován úmyslný trestný čin. Za

současného důkazního stavu přitom nelze dovodit jiný závěr než ten, že zákonem požadovaná forma zavinění zjištěna nebyla, a proto se nemůže jednat o trestný čin ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 trestního zákoníku. Vzhledem k absenci požadované formy zavinění, jakož i vzhledem k principu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku, jehož podmínky obhajoba rozebírá, je podle odvolání jednání popsané ve výrokové části napadeného rozsudku namíste posuzovat spíše jako správní delikt podle ustanovení § 37a odst. 1 písm. a), b) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, případně podle dalších ustanovení zákona o účetnictví.

S ohledem na shora uvedené má obžalovaná za to, že trestní stíhání pro trestný čin zkeslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního zákoníku je nedůvodné, neboť není dostatečně odůvodněn závěr, že došlo ke spáchání tohoto trestného činu.

Obžalovaná dále namítá, že zásadním důkazem v celém trestním řízení je podání vysvětlení znalce Ing. Vladimíra Bečky, tedy úkon učiněný před zahájením trestního stíhání, o kterém je sepsán pouze úřední záznam. Znalec přitom nezpracoval znalecký posudek a ani nebyl po zahájení trestního stíhání vyslechnut. Jedná se tak o zcela zásadní procesní pochybení orgánů činných v trestním řízení, a tedy o nezákonný postup, když tímto došlo k porušení ustanovení § 108 odst. 1 trestního řádu. Obžalovaná neměla žádnou možnost vznést námitky proti osobě znalce ani klást znalci otázky při jeho výslechu. **Neprovedením výslechu znalce tak došlo k zásadnímu porušení procesních práv obžalované.** Obžalovaná v této souvislosti namítá, že uvedený znalec se při podání vysvětlení vyjadřoval též k právním otázkám, jehož hodnocení mu vůbec nepřísluší. Mimo jiné uvedl, že neprokázáním řádně vedeného účetnictví a provedením účetní závěrky a vyplnění a odevzdání přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2013 byl porušen zákon o účetnictví v celém jeho rozsahu. Takové vyjádření znalce považuje obžalovaná za naprosto neurčité a nepřezkoumatelné. K podání vysvětlení znalce tak nelze vůbec přihlížet a listinné důkazy jsou pro rozhodnutí o vině a trestu zcela nepostačující.

Pokud jde o uložení trest zrušení právnické osoby, ten byl uložen evidentně v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 zákona č. 418/2001 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, neboť v hlavním líčení nebylo žádným způsobem prokázáno (nebylo vůbec předmětem dokazování), že by trestná činnost obžalované spočívala **zcela nebo převážně** v páchání trestného činu nebo trestných činů, což je základní podmínka pro uložení tohoto druhu trestu. Podle odvolání je tedy zřejmé, že uložení trestu zrušení právnické osoby je nejen nepřiměřeně tvrdé, ale zejména nezákonné.

Mgr. Čížek jako opatrovník obžalované v odůvodnění odvolání konstatuje, že soud prvního stupně ve všech ohledech pochybil, neboť rezignoval na zjištění všech rozhodných skutečností a rozhodl o vině obžalované, aniž by tato byla spolehlivě zjištěna a současně rozhodl o uložení trestu zrušení právnické osoby, aniž by pro uložení tohoto druhu trestu byly splněny zákonné předpoklady. Proto obžalovaná prostřednictvím svého opatrovníka navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a trestní stíhání zastavil, nebo aby věc vrátil soudu prvního stupně.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo,

a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací z podnětu včas podaného a řádně odůvodněného odvolání obžalované přezkoumal napadené výroky o vině a trestu, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a došel k závěru, že odvolání je důvodné.

Především je nutno uvést, že zdejší soud do svého rozhodnutí zapracoval doslova argumentaci odvolatelky, a to z toho důvodu, že vyjma závěrů učiněných o vysvětlení znalce Ing. Vladimíra Bečky, jeho obsahu a použitelnosti, s nimiž se zdejší soud neztotožňuje zcela, proto bude třeba se této části argumentace věnovat podrobněji, jinak lze v podstatě odkázat na to, že obžalovaná ve svém kvalifikovaném odůvodnění odvolání zpracovaném opatrovníkem naprosto v souladu se spisovým materiálem, výrokovou částí a především odůvodněním napadeného rozsudku, poukázala na důvody pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí před odvolacím soudem.

Zdejší soud toliko neakceptoval to, že by měl rušit napadený rozsudek též podle důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu pro nepřiměřenou přísnost uloženého trestu, za situace, kdy v souladu s obhajobou má za to, že zmíněný trest byl uložen bez splnění zákonných podmínek, a to nejen proto, že neobstojí ani výrok o vině. I kdyby zdejší soud považoval napadený výrok o vině za správný, jakože prozatím nepovažuje, nemohl by akceptovat způsob a nepodložené důvody uložení nejprísnejší trestní sankce za situace, kdy - jak správně poukazuje odvolání – nebyly splněny zákonné důvody pro zmíněný druh trestu (**§ 258 odst. 1 písm. d)** trestního řádu).

Na rozdíl od důvodů zrušení navrhaných odvolatelkou zdejší soud shledal i podstatné procesní pochybení ve smyslu **§ 258 odst. 1 písm. a)** trestního řádu, kdy shledaná podstatná vada řízení by sama o sobě odůvodnila zrušení napadeného rozsudku a následné vrácení věci.

Především lze souhlasit s tím, co uváděla obžalovaná k tomu, že nalézací soud neprověřoval uplatňovanou obhajobu, neopatřoval ani důkazy, které by případně mohly být i ve prospěch obžalované společnosti a lze konstatovat, že porušil základní právo na obhajobu. Přitom lze souhlasit s tím, že námitky byly uváděny již v přípravném řízení a následně i v průběhu řízení nalézacího. To ostatně souvisí s obecným závěrem, že napadený rozsudek je předčasné a nepřezkoumatelný ve smyslu **§ 258 odst. 1 písm. b)** trestního řádu, což souvisí ostatně s tím, že soud první instance vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu, z čehož vyvstává potřeba doplnit důkazní řízení ve smyslu **§ 258 odst. 1 písm. c)** trestního řádu.

Důvodem pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu není jen ukládání trestu bez splnění zákonných podmínek, jimž okresní soud nevěnoval dostatečnou pozornost a v tomto směru neměl ani dostatek podkladů nejen pro rozhodnutí o vině, ale také pro rozhodnutí o nejprísnejší sankci. Nesprávná aplikace ustanovení trestního zákona v širším smyslu slova vyplývá i z nesprávně použité právní věty, kdy je nutno poukázat na rozpor mezi skutkovými zjištěními, z nichž okresní soud podle své úvahy a na podkladě provedených důkazů měl vycházet a tím, jak jednání obžalované společnosti kvalifikoval. Při použité právní kvalifikaci podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku si okresní soud vybral variantu, že obžalovaná společnost zatajila účetní knihy, zápisy a jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku a jejich kontrole, a to přesto, že neměl k dispozici žádné důkazy, které by odůvodňovaly takový závěr, jinak řečeno závěr o tom, že takové doklady byly vůbec

vedeny, ale následně byly zatajeny. Ve své argumentaci na straně 3 odstavec 2 rozsudku na jednu stranu okresní soud dovozuje, že je docela dobře možné, že od převedení společnosti na cizího státního příslušníka nebyly účetní podklady vedeny vůbec, nicméně k tomu dokazování z pochopitelných důvodů směřovat nemohlo. V té souvislosti nutno připomenout, že v obžalobě, na jejímž podkladě se věc dostala k nalézacímu soudu, byla použita právní věta s tím, že obžalovaná účetní knihy, zápisy a jiné doklady...**nevedla**. Pokud okresní soud rozhodoval o skutku při zachování jeho totožnosti, měl se věnovat tomu, opatřit a provést všechny potřebné důkazy, aby takový závěr mohl učinit bez důvodných pochybností, jinak to nelze uvádět jako jakousi nepodloženou spekulaci bez důkazních podkladů. Naproti tomu, pokud by chtěl nalézací soud vycházet z určité logiky posloupnosti jednotlivých alternativ jednání, jež je podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku trestné, musel by nutně dojít k tomu, že ze tří alinějí je varianta zatajení uváděna až jako poslední, tudíž nalézací soud by se měl zabývat tím, že obžaloba podána pro první alineu, že obžalovaná nevedla účetní knihy, zatímco soud aplikoval až alineu třetí, navíc poslední tam uvedenou variantu. V tomto rozsahu se měl vyjadřovat k tomu, proč vychází ze zatajení a nikoliv z toho, že účetní kniha nebyla vůbec vedena. To však nebylo možno vyjádřit způsobem, jaký učinil okresní soud. Pokud by v tomto směru okresní soud provedl úplné dokazování a vycházel striktně z principu *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch, mohl by dojít k tomu, že v rámci objektivní stránky byla prokázána až varianta spočívající v „zatajení“.

Pokud jde o proces předcházející vydání napadeného rozhodnutí a prováděné dokazování, měl okresní soud vycházet z toho, že nemělo být úmyslně podáno daňové přiznání a nebylo doloženo vyhotovení řádné účetní závěrky za rok 2013. Pokud by bylo vedeno řízení proti fyzické osobě, novému jednateli společnosti, a jeho nekonání či opomenutí, musel by se okresní soud skutečně věnovat více subjektivní stránce projednávaného trestného činu. Navíc je třeba zdůraznit, že v řízení proti právnické osobě, konkrétně v ustanovení § 8 zák. o trestní odpovědnosti právnické osoby, v odst. 2 písm. a), se hovoří o jednání orgánu právnické osoby nebo osob uvedených v odst. 1 písm. a) - c), přičemž pod písm. a) je uváděn právě statutární orgán. Právnická osoba je trestně odpovědná, jestliže jí lze podle odst. 2 § 8 přičítat trestní čin spáchaný právnickou osobou v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti, pokud tak jednal právě statutární orgán. V tomto směru lze vytknout, že již policejní orgán ani státní zástupce se nevěnovali tomu, jak je to s osobou jednatele D[REDACTED]. Skutečnost, že se omezili na fakt, že dotyčný neprochází evidencemi, rozhodně není dostačující. Okresní soud správně neměl akceptovat podanou obžalobu a měl věc vrátit státnímu zástupci k došetření dle § 188 odst. 1 písm. e) tr.řádu, nebo nebyly především objasněny základní skutkové okolnosti, bez kterých nebylo lze v hlavním líčení rozhodnout a při jejichž absenci neměla být akceptována obžaloba. Pokud tak již neučinil, přebírá veškerou odpovědnost za průběh řízení i za doplnění důkazního řízení.

Ve vztahu k přičitatelnosti právnické osobě se hovoří o tom, že statutární orgán, jiná osoba ve vedoucím postavení, podle dalších písmen odst. 1 § 8, dokonce i zaměstnanci, se měli dopouštět protiprávního činu. V tomto směru s ohledem na důvodně uplatněnou námitku obhajoby prostý závěr o tom, že jednatel je nedosažitelný, není dostačujícím. Zmíněný jednatel má být občanem Bulharska. Okresní soud vyžádá jeho opis rejstříku trestů z Bulharska. Z Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště v Plzni si vyžádá zprávu o tom, kdo zpracovával firmě účetnictví a kdo za ni vyplňoval daňové přiznání i v předchozích letech. Ztotožněnou osobu či osoby vyslechne jako svědky. Z České zprávy sociálního zabezpečení okresní soud vyžádá zprávu, zda předmětná společnost měla nějaké

zaměstnance, pokud ano, předvolá je k hlavnímu líčení a vyslechne jako svědky s tím, že bude striktně rozlišovat, kdo má případné právo odepřít výpověď ve smyslu § 100 trestního řádu.

V té souvislosti zdejší soud ukládá předvolat jako svědka předchozího jednatele Š. M. (č.l. 45), jelikož soud neměl bez dalšího vycházet z toho, že v rámci podání vysvětlení tento svědek s odkazem na ustanovení § 100 odst. 2 trestního řádu využil svého práva a odmítl k věci vypovídat. Je nutno připomenout, že právo odepřít výpověď podle § 100 odst. 2 trestního řádu se nevztahuje s ohledem na předmět řízení vymezený obžalobou na období po převodu společnosti a to, co se mělo odehrát po tomto dni, kdy byla uzavřena smlouva o převodu obchodního podílu společnosti V. ze Š. M. na bulharského státního příslušníka D. To platí pochopitelně výhradně k tomu, pokud již neměl svědek M. s fungováním společnosti od 30.4.2013, kdy byl nový jednatel zapsán v obchodním rejstříku, nic společného. Naproti tomu je nutno poukázat na to, že posledně jmenovaný svědek měl mít dále dispoziční právo k účtu společnosti. Ze zprávy banky totiž vyplývá, že od 23.5.2013 až do 20.1.2015 měli být disponenty firemního účtu jak svědek M., tak nový jednatel D. Právo odepřít výpověď ve smyslu § 100 odst.2 t.řádu by svědek M. měl až v souvislosti se svými případnými aktivitami souvisejícími s dispozicemi s účtem i v následném období. V té souvislosti ostatně musí okresní soud opatřit i další výpisy z předmětného účtu, jelikož podle zprávy ČSOB založené na č.l. 55 byly oba disponenti uvedeni až do 20.1.2015, přičemž účet č. (nikoli , jak je uvedeno v popisu skutku a převzato z podané obžaloby), byl uzavřen až 1.6.2014 a druhý účet obžalované č. měl být uzavřen až 1.12.2013. Okresní soud si tedy vyžádá výpisy obou těchto účtů za období od 1.1.2014 až do jejich zrušení. Nelze totiž pominout indicii, kterou představuje úřední záznam ze dne 9.11.2016 založený na č. l. 111, kdy podle Mgr. B., policejní komisařky, byl pohyb na účtu ukončen k 30.6.2016 s tím, že po tomto datu na účtu již neprobíhaly žádné kreditní ani debetní operace mimo bankovních poplatků. Jinak řečeno, až do té doby nějaké kreditní či debetní operace probíhaly. Mínen byl účet č., jelikož údajným zkoumáním účtu č. mělo být zjištěno, že na tomto účtu **téměř** žádné kreditní ani debetní operace v průběhu roku 2013 neproběhly, přičemž ty, které proběhly, byly v korunových částkách a jednalo se ve většině případů o bankovní poplatky. Taková zpráva je zcela nedostačující, bude tedy třeba opatřit podklady ve vztahu k oběma účtům tak, aby někdo jejich obsah jenom vágně neparafrazoval.

Pokud jde o **přičitatelnost**, je nutno poukázat na to, že přičitatelnost vyplývá z protiprávního činu jednatele nebo případně zaměstnanců, otázkou je, proč není vedeno trestní řízení proti konkrétní osobě a také to, zda je jednatel D. ještě vůbec naživu a v jakém zdravotním stavu. Pokud se podaří zjistit jeho aktuální místo pobytu, musí se soud pokusit o jeho výslech, případně i s využitím videokonference nebo cestou mezinárodní spolupráce. Ve vztahu k dotýcnému by měl být rovněž prověřen záznam SIS, v němž by mohlo být uvedeno bydliště zmíněné osoby.

Pokud se podaří zjistit nějaké zaměstnance společnosti s ručením omezeným, musí se okresní soud zabývat také tím, jaká byla vnitřní struktura organizace, jaké náplně práce měli jednotliví zaměstnanci, zda vědí, kdo zpracovával účetnictví a rovněž zpracovatel účetnictví, a to i případně v době minulé, by měl být vyslechnut k tomu, co mu je známo o hospodářské situaci společnosti v době předcházející převodu obchodního podílu i době následné, logicky předmětem tohoto řízení je na podkladě usnesení o zahájení trestního stíhání doba vymezená obžalobou.

Po opatření podkladů tak, aby okresní soud měl dostatek důkazů pro rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, se okresní soud musí také zaobírat výtkou odvolatele ve vztahu k posouzení, z jakých důkazů považoval za prokázaný úmysl a dokonce cíl žalované společnosti, neboť v tomto směru jeho argumentace byla v rozporu s požadavky ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Okresní soud neuváděl, na podkladě jakých důkazů vzal za prokázané které skutečnosti a které nikoli, jak se vypořádal s případnými rozpory a lze souhlasit s obhajobou v tom směru, že tam, kde chyběla provázanost závěru o subjektivní stránce, nalézací soud akcentoval své přesvědčení. To však nesmí samo o sobě nahrazovat případný chybějící důkaz, pokud by takové přesvědčení učinil okresní soud na podkladě konkrétních skutečností prokazovaných důkazy provedenými před soudem, měl by vysvětlit, o co své přesvědčení opřel, a to tím spíše, pokud na jednu stranu hovoří o tom, že se mělo jednat o cílený krok, což v odstavci 2 na straně 3 své argumentace uvádí opakovaně, kdy ovšem uzavírá, že se jednalo o „cílený krok, který předem směřoval ke ztížení ověřování stavu hospodaření a tím i stanovení daňové povinnosti, **proto** se nejednalo o čin spáchaný v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.“ Z toho lze dovodit rozpor i v závěrech o subjektivní stránce.

Stejně tak na straně 4 soud první instance dovozuje, že převod společnosti na nového majitele a jednatele v roce 2013 s ohledem na to, že společnost fakticky nefunguje - není kontaktní ona sama, ani žádný statutární zástupce, byl činěn právě kvůli tomu, aby sice umožňovala průtoky finančních prostředků přes své účty, ale nikoliv, aby o tom byly vedeny řádné a průkazné účetní doklady. Bez dalšího argumentuje okresní soud ustanovením § 16 odst. 1 zákona č. 418/2001 Sb. v platném znění, s tím, že činnost žalované společnosti s ručením omezeným spočívala v podstatě výhradně v páchání nejméně nyní projednávaného trestného činu. Takový závěr nelze při absenci důkazů a dokonce neúplném dokazování i ve vztahu k objektivní stránce žalovaného přečinu učinit, lze souhlasit s tím, že ten nemá v žádném případě oporu v provedených důkazů a pokud ho chtěl okresní soud logicky odvozovat od některých prokázaných skutečností, tak tomu neodpovídá jeho argumentace. Podmínky § 16 odst. 1 ve vztahu k nejpřísnějšímu druhu trestní sankce nebyly ozřejmeny a nevyplývají z dosud provedeného dokazování. Proto zdejší soud již výše poukázal na to, že se jedná o nesprávnou aplikaci hmotněprávního ustanovení a jeden z důvodů zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu.

Zůstává skutečností, že přes namítané skutečnosti se okresní soud nezabýval tím, jak je to se zásadou subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, v tomto směru se bude muset vypořádat i s touto konkrétní námitkou a také s tím, jaký korelující správní delikt podle úpravy účinné v době spáchání by odpovídal případně prokázaným znakům objektivní a subjektivní stránky při závěru soudu o tom, že postačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Při absenci rozhodujících důkazů ve vztahu ke skutkovým závěrům okresního soudu zdejší soud nemá důvod, aby tuto konkrétní námitku blíže rozebíral, neboť zmíněný vývod musí být až výsledkem celého důkazního řízení.

S ohledem na shora uvedené důvody zrušení napadeného rozhodnutí postupem podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního řádu zdejší soud zrušil celý napadený rozsudek, s ohledem na rozsah zjištěných vad tak učinil v neveřejném zasedání za podmínek § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu, neboť rozsah dokazování a především to, že soud prvního stupně se nevypořádal se základními otázkami, které přísluší soudu nalézacímu, byla věc vrácena podle § 259 odst. 1 trestního řádu okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Věc se tak vrací do stádia hlavního líčení. V něm se nalézací soud vypořádá s námitkami odvolatele i

závaznými pokyny k doplnění dokazování s tím, že s ohledem na pravidlo přičitatelnosti nejprve musí vyřešit včetně subjektivní stránky a konkrétní varianty jednání, zda lze přičítat právnické osobě jednání (v širším slova smyslu) jednatele nebo jiné kompetentní osoby v závislosti na výsledky doplněného dokazování a vyhodnocení úplného dokazování podle § 2 odst.6 tr.řádu, stále při zachování totožnosti skutku. Protože odvolací řízení bylo vyvoláno výhradně odvoláním podaným ve prospěch, platí pro další řízení zákaz *reformace in peius*, tedy zákaz zhoršit procesního postavení obžalované společnosti (§ 264 odst.2 tr.řádu).

Pokud jde o námitku obhajoby, s níž se zdejší soud neztotožnil, jak již uvedl, týkala se výhrad k podání vysvětlení znalce Ing. Vladimíra Bečky. Je nutno poukázat na to, že ten byl přibrán v době prověřování, takový postup před zahájením trestního stíhání je připuštěn ve smyslu § 158 odst. 3 písm. b) trestního řádu právě ve vztahu k tomu, zda je dostatek podkladů pro trestní stíhání konkrétní osoby, a to i právnické, či nikoli. Za té situace je zřejmé, že opatření o přibrání znalce (č.l. 38-39) nemohlo být zasláno žádnému obviněnému či jeho obhájci, neboť v té době se nikdo v pozici obviněného nenacházel, tudíž logicky nemohl být ani právně zastoupen. Okresní soud nepochybil, pokud neprovedl v hlavním líčení výslech přibraného soudního znalce nebo nepřečetl protokol o jeho výslechu ze dne 5.12.2016, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalované doručeno až fiktivně dne 16.1.2017. Navíc opatrovník Mgr. Jiří Čížek byl ustanoven až dne 2.2.2017 (č.l. 29). Především však jde o to, že materiálně neobsahuje výslech znalce žádné závěry ve vztahu k jeho odbornosti, a to z toho důvodu, že ten nedostal dostatek podkladů pro objektivní odborné posouzení jemu položených otázek. Za té situace lze konstatovat, že při svém výslechu znalec působil spíše jako konzultant, proto také mohl poukázat na právní předpisy, aniž by se jednalo o nepřipustné zasahování do otázek právních. Pokud zmíněný znalec ve svém výslechu poukázal na to, že mohlo dojít k ohrožení včasného a řádného vyměření daně, to již bylo patrné z trestního oznámení ze dne 31.3.2016 a podkladů FÚ, Územní pracoviště v Plzni. Za té situace okresní soud nijak nepochybil, pokud znalce nevolal k výslechu a došel k závěru, že obsah jeho výslechu není pro potřeby tohoto trestního řízení relevantní. Námitky uplatňované odvolatelkou v tomto směru tedy nejsou na místě.

Poučení: Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni dne 1. 8. 2017

JUDr. Pravoslav Polák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Zemenová

Vypravila: Andrea Benešová